

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קיג
ערב ש"ק פ' בראשית, מבה"ח חשון ה'תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

לכנס את ראשי המוסדות והארגונים במוצ"ש בראשית / שיחת שי"פ בראשית התשמ"ח

זמן הגאולה

7

אומות העולם התאספו לטעון "לסטים אתם כו" / הזמן הנוכחי באור הגאולה

מעורר אקזוזה אגמג גנה - צתה היא נשמתה פיס והטפצו
 ניכר בגלוי שהוא "יהודי של הקהל" / הוראות הרבי מלך המשיח לשנת "הקהל"

9

המעשה הוא העיקר

11

בכחו של איש פעוטה לעורר אתעדל"ת אצל נשיא הדוד / הוראות למעשה בפועל

יילחום מלחמת ה' - וינצח

13

התשובה היחידה שמתביישים לענות / שיחות בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

15

הקץ שנאמר על תשמ"ב / מענה הרבי לעורכי ההקדמה (שלשלת היחס) לספר "היום יום"

יחי המלך

לכנס את ראשי המוסדות והארגונים במוצאי שבת בראשית בענין "הקהל"

כדי שהפעולות ד"הקהל" תהיינה בסדר מסודר, ומתוך הצלחה רבה ומופלגה - צריכים להתאסף כמה וכמה אנשים כדי להתייעץ יחדיו, כיצד לפעול ● לכל לראש - מכוונים הדברים לראשי המתעסקים בזה, ראשי מוסדות, ארגונים וחוגים, ראשי ישיבות, תלמוד-תורה, וכיו"ב, שיתאספו ויתייעצו ביניהם בנוגע לפרטי אופני הפעולה, בנוגע לכל אלו השייכים למוסדות כו' שעומדים על גביהם ● ומה טוב, שפעם א' בחודש יתקשרו אליהם כדי להזכיר להם ע"ד התחייבותם, ועוד ועיקר - לעודדם ולזרזם בפעולותיהם באופן של חידוש, היינו, שגם לאחר ריבוי הפעולות בענין ד"הקהל" בחודש החולף, יהי' המשך הפעולה בחודש הבא כדבר חדש, מתוך חיות, שמחה ועונג מחודשים, והצלחה מחודשת ● קטעים משיחות ש"פ בראשית (המשך לשמח"ת) ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

"מקיים עלמא"³) נעשה חידוש ההתהוות, בכל הפרטים ופרטי פרטים כו', ובאופן שנעשים חזורים באחדותו של הקב"ה - "מלך על כל הארץ"⁴, ע"ד ובדוגמת גילוי מלכותו של הקב"ה בר"ה הראשון, יום ברוא אדה"ר -

(3) זח"א קלד, סע"א. ח"ב קסא, רע"ב. ח"ג קעח, א. וראה ב"ר בתחלתו.

(4) לאחרי שנעשה "מלך ישראל" ע"י העבודה ד'תמליכוני עליכם" (ר"ה טז, סע"א. וש"נ).

א. ידוע¹ שבר"ה חוזרים כל הדברים לקדמותם - לנקודה אחת וכלל אחד לאחדות הפשוטה², ואז (ע"י עבודתם של ישראל -

(1) ראה פע"ח ושער הכוונות שער ר"ה. סידור האריז"ל במקומו. ועוד. לקו"ת נצבים נא, ב. ובכ"מ.

(2) להעיר מהמבואר בסידור (עם דא"ח) שער התקיעות (רמה, ב) שחידוש ההתהוות הוא מ"בחי' אות א' הראשון לכל כ"ב אותיות כו'", "בחי' אות הא' הנשמע בקול הפשוט שיוצא במחי' הבל הלב כו'" - ע"ד האמור לעיל (ס"ד) בנוגע לתורה, שנכלל באות א' (עד לנקודה אחת שממנה מתחילה אות א') ד"אנכי".

להשפיע על רבים מישראל, ויש כאלו שיכולים להשפיע על מעטים מישראל,

אבל, מובן וגם פשוט, שגם השפעה על יהודי אחד בלבד הו"ע הכי נעלה - שהרי, אפילו "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא", כמארז"ל¹¹ "לפיכך נברא אדם יחידי ללמדך כו", "מאדם א' נברא מילואו של עולם"¹², כלומר, הסיבה לכך שיצירת אדה"ר נשתנתה מיצירת כל שאר הנבראים (שכולם נבראו זוגות זוגות, ואילו האדם נברא יחיד¹³), היא - **בשביל יהודי זה** (כ"ק אדמו"ר שליט"א הראה באצבעו הק') שיושב בין כל הקהל, בברוקלין, בשנת תשמ"ח, שידע שאינו "יחידי", אלא "עולם מלא"!

ג. ויה"ר שמהדיבור בכל זה יומשך בנוגע למעשה בפועל - ע"י כאו"א מישראל, "מקטנם ועד גדולם"¹⁴, ובפרט שגם ה"קטן" ישתדל להיות "גדול", עי"ז שיגלה ויגדיל את הכחות שניתנו לו מהקב"ה, ולנצלם במעשה בפועל, החל מהענין העיקרי ד"הקהל", להקהיל יהודים למקום קדוש, החל מעשית ביתם הפרטי למקום קדוש, "ושכנתי בתוכם"¹⁵.

ומובטחת ההצלחה בכל זה - שהרי מדתו של הקב"ה היא מדה כנגד מדה¹⁶, אפילו בנוגע לפעולתו של קטן שבקטנים, ועאכו"כ בנוגע לפעולתו של גדול, ואולי, לא שייך לומר בזה "על אחת כמה וכמה", מכיון שעיי"ז "לוקחים" עצמות ומהות, כביכול, עי"ד מש"נ¹⁴ "כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם", קטנם וגדולם בשוה¹⁷.

"ה' מלך גאות לבש"⁵, ע"י פעולתו של אדה"ר בכל הבריאה, "בואו נשתחוה ונכרעה ונברכה לפני ה' עושנו", כנ"ל.

ונוסף לזה, ישנם זמנים מיוחדים⁶ שבהם מודגש ענין זה, ומהם - "שנת הקהל", כאמור, ש"הקהל" מדגיש את התכללות כל הפרטים לנקודה אחת, "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", היינו, שכל פרטי החילוקים דבני" מתאחדים יחדיו, "הקהל", לנקודה אחת דאחדות הפשוטה - "ליראה את ה'" (ועי"ז - ממשיכים ומגלים את אחדותו של הקב"ה בעולם).

ובשנת הקהל עצמה - מודגש הדבר ביותר ב"יום הקהל", מוצאי יו"ט ראשון של חג הסוכות, כולל גם ביום שלאח"ז, "הקהל שחל להיות בשבת מאחרין ולא מקדימין"⁷, וכן בשאר ימי חג הסוכות, עד לשמע"צ, שבהם יכולים עוד להשלים (בדיעבד עכ"פ) את קיום המצוה ד"הקהל את העם"⁸, ועד ליום השבת שלאח"ז⁹ - שבו נעשה העילוי והשלימות דכל הענינים באופן ד"ויכולו"¹⁰.

*

ג. [.] דובר כמ"פ בארוכה שהעבודה ד"הקהל" שייכת לא רק ליחידי סגולה, כי אם, לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף - שהרי, רואים בגלוי לעיני בשר שכאו"א יכול להשפיע על אחרים.

החילוק הוא רק בנוגע לכמות האנשים שיכול להשפיע עליהם, שיש כאולו שיכולים

(5) תהלים צג, א. פרד"א פי"א.

(6) דוגמא לדבר: "זכר ליציאת מצרים" - שאף שחייבו בכל יום, מ"מ, עיקרו בט"ו ניסן, "זמן חרותנו", וממנו נמשך הענין ד"זכר ליציאת מצרים" במשך כל השנה.

(7) מגילה ה, א - במשנה. רמב"ם הל' חגיגה בסופן.

(8) ראה אנציק' לתלמודית ערך הקהל ס"ג. וש"נ.

(9) אף שכבר נסתיים הזמן שיכולים לקיים מצות הקהל כפשוטה.

(10) פרשתנו ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת

להצ"צ פרשתנו עה"פ.

(11) סנהדרין לז, סע"א - במשנה.

(12) פרש"י שם.

(13) חדא"ג מהרש"א שם.

(14) ירמ' לא, לג.

(15) תרומה כה, ח.

(16) סנהדרין צ, סע"א. וראה סוטה ח, ב ואילך.

(17) ראה התועודיות תשמ"ח ח"א ע' 320.

ולכל לראש – מכוונים הדברים לראשי המתעסקים בזה, ראשי מוסדות, ארגונים וחוגים, ראשי ישיבות, תלמוד-תורה, וכיו"ב, שיתאספו ויטייעצו ביניהם בנוגע לפרטי אופני הפעולה, בנוגע לכל אלו השייכים למוסדות כו' שעומדים על גביהם.

ובהקדמה – שאע"פ שההתעסקות בזה יכולה וצריכה להיות ע"י כאו"א, מקטנם ועד גדולם (כמדובר בארוכה כמ"פ), הרי, כדי לשלול מצב של "קדירא דבי שותפי"²⁶, יש צורך שיהיו גם העומדים בראש, שעליהם תהי' מוטלת האחריות שבדבר, ועאכו"כ – אלו שיתמנו לעסוק בארגון הפעולות באופן שיהי' זה כל תפקידם, "משאו ומתנו באמונה"²⁷, כאמור, לא באופן של שותפות, כי אם, תפקידו המיוחד.

ובפרטיות יותר (כמדובר לעיל²⁸) – הרשמת כל אלו שמקבלים על עצמם להכנס לעבודה הקדושה ד"הקהל",

ומה טוב, שפעם א' בחודש יתקשרו אליהם (ברשותם, כמובן) כדי להזכיר להם ע"ד התחייבותם – לא רק כמי שנמצא **מבחוץ** ומזמן לזמן מזכיר ונותן עצה טובה כו', אלא כמי שנמצא **בפנים**, היינו, שזה הענין **שלו**, שלכן, עוזר ומסייע בגופו ובנשמתו, ובמקרה הצורך – גם בממונו, עבור ההוצאות הכרוכות עם הפעולות ד"הקהל",

ועוד ועיקר – לעודדם ולזרזם בפעולותיהם באופן של **חידוש**, היינו, שגם לאחר ריבוי הפעולות בענין ד"הקהל" בחודש החולף, יהי' המשך הפעולה בחודש הבא (לא כדבר ישן, אלא) כדבר **חדש**, מתוך חיות, שמחה ועונג מיוחדים, והצלחה מחודשת, בהוספה על מדת ההצלחה הקודמת, כפי שראו במוחש כל אלו שכבר התחילו לעסוק

והעיקר – לא הפלפולים שבדבר, אלא – "המעשה הוא העיקר"¹⁸, ובנוגע למעשה בפועל, פשוט, שכאו"א צריך להשתדל **לגדל** את כחותיו, ולנצלם במילואם, לפעול בכל הסביבה כולה את הענין ד"הקהל את העם גו' ליראה את ה' אלקיך כל הימים".

[. .] ובכל ענינים אלו מזכירים ומזרזים עוד הפעם, ובפרט בעמדנו בשבת בראשית, כידוע¹⁹ הפתגם "כפי שנעמדים בשבת בראשית כך נמשך בכל השנה", כולל גם – הענין ד"אלה תולדות נח נח" שקורין במנחת שבת בראשית, היינו, שנעמדים באופן דנייחא בעליונים ונייחא בתחתונים²⁰, הן בנוגע לנשמה והן בנוגע לגוף, הן בענינים רוחניים והן בענינים גשמיים, כנ"ל בארוכה²¹.

ד. [. .] ובפרטיות יותר – בנוגע לפעולות ד"הקהל":

כדי שהפעולות ד"הקהל" תהיינה בסדר מסודר, ומתוך הצלחה רבה ומפולגה – צריכים להתאסף כמה וכמה אנשים (ע"ד ובדוגמת תוכן הענין ד"הקהל", "ברוב עם הדרת מלך"²²) כדי להתיעץ יחדיו כיצד לפעול בכל ענינים הנ"ל, "ותשועה ברוב יועץ"²³, נוסף לכך ש"ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לזה חיזוק הרבה יותר מההסכם שעושה בפ"ע כו'", כמבואר בקונטרס החלצו²⁴, שאמירתו היתה בשמח"ת, ואח"כ גם בש"פ נח, כידוע ומפורסם²⁵.

(18) אבות פ"א מ"ז.

(19) ראה לקר"ש ח"כ ע' 556 בהערה, וש"נ.

(20) ראה תו"א ר"פ נח.

(21) בתחילת ההתוועדות – 'התוועדויות' תשמ"ח ח"א ע' 347 ס"ב ואילך.

(22) משלי יד, כח. וראה אנציק' תלמ' בערכו. וש"נ.

(23) משלי יא, יד. שם כד, ו.

(24) פ"י (סה"מ תרנ"ט ע' סא).

(25) סה"מ שם ריש ע' רכא.

(26) עירובין ג, סע"א. וש"נ.

(27) יומא פו, א. רמב"ם הל' דעות ספ"ה.

(28) שיחת י"ג תשרי – שם, ע' 158 ס"כ ואילך.

(כמודגש ב"שירו של יום" – "לה' הארץ ומלוואה גו"³²), היינו, שאין בעולם אלא הקב"ה, קדושה ויהדות בלבד, ובפרט שנחשב גם כמו "אסרו-חג", דמכיון שיום השבת הוא בסמיכות ממש לשמע"צ ושמח"ת, כמודגש ב"עירוב תבשילין", שבערב יו"ט נעשית ההכנה לשני ימי יו"ט ויום השבת גם יחד³³, אזי, הענין ד"אסרו-חג" נמשך גם ביום ראשון.

והתקוה חזקה שהדברים האמורים יפעלו פעולתם – לחשוב לדון ולהתייעץ בכל הנ"ל, באופן ש"איש את רעהו יעזורו", כולל – שנעשה "דוגמא-חי" לא רק לאלו השייכים למוסד וחוג שלו, אלא גם לראשי שאר המוסדות והחוגים כו', שממנו יראו וכן יעשו.

והעיקר – המעשה בפועל – "הקהל את העם גו' האנשים והנשים והטף גו' ליראה את ה' אלקיך כל הימים", באופן ד"פעולה נמשכת", היינו, לא רק שפועל ומשפיע על העתיד, אלא שהפעולה עצמה הולכת ונמשכת גם בעתיד, הלוך ומוסיף ואור.

(32) ר"ה לא, א.

(33) ובפרט ע"פ המנהג (שו"ע אדה"ז או"ח סתקכ"ז סכ"ה. וש"נ) לאכול את ה"עירוב תבשילין" בסיומו של יום השבת, בזמן המנחה, רעוא דרעוין.

בפעולות אלו.

ולהעיר, שאין כל חסרון בהרשמה במקומות נוספים, היינו, גם לאחר שנירשם במוסד פלוני על מנת שיזכירוהו ויעוררוהו לעסוק ב"הקהל", יירשם גם במוסד שני ושלישי כו', ואדרבה, תבוא עליו ברכה, מכיון שאז יוכל לתבוע מכולם מדוע אינם מזכירים ומעוררים אותו כל א' בפ"ע, שהרי, אינם יכולים לדעת מי מהם ינחל הצלחה יתירה, שכן, בהצלחה גופא ישנם חילוקי דרגות.

ואין צורך להאריך בכל הנ"ל, להיותו דבר הכי מובן ופשוט לכאו"א, כי אם, להזכיר ולזרז עוה"פ את ראשי המוסדות והארגונים כו' (שעלולים למצוא את עצמם עסוקים בריבוי הטרדות) להתכנס יחדיו ולהתייעץ ע"ד דרכי הפעולות בענין ד"הקהל" **בהקדם הכי אפשרי**,

עוד הלילה – **עת רצון** – מוצאי ש"ק, סעודתא דדוד מלכא משיחא²⁹, ובפרט מוצאי שבת בראשית, שמשפיע על כל השנה כולה,

ועכ"פ – לא יאוחר מיום ראשון, בדוגמת יום ראשון דהתחלת הבריאה שנקרא "יום אחד"³⁰, ש"הי' הקב"ה יחיד בעולמו"³¹

(29) פ"ח שער השבת ספכ"ד.

(30) בראשית א, ה.

(31) פרש"י עה"פ (מב"ר פ"ג, ח).

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

אומות העולם התאספו לטעון "לסטים אתם כו" לא רק על עזה או שומרון

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל"נפלאות גדולות"¹, ולא רק באופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"אין בעל הנס מכיר בניסו"², אלא גם) באופן גלוי לעין כל – מעין ודוגמת והכנה לנסים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד, עלי' נאמר³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".
ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמשטר לטוב, טוב צדק וישר⁴ – מעין ודוגמת והכנה לתיקון ושלמות העולם בימות המשיח⁵, כולל בנוגע לבני – נתינת חופש בכל הקשור לעניני יהדות, תורה ומצוותי', עד ליציאתם של מאות אלפי יהודים לחירות – מעין ודוגמת והכנה לקיבוץ גלויות (בבחינת "טועמי' חיים זכו"⁶) בימות המשיח; המאורעות במפרץ הפרסי – מסימני הגאולה, כמארז"ל בנוגע ל"מלכיות מתגרות כו"⁷, ובפרטיות יותר – "מלך פרס (דקאי בפשטות על השטח שכולל עירק) מתגרה במלך ערבי כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל) . . אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"⁸, וממשיך ומסיים⁸ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ולאיך – בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד"רגשו גוים ולאומים יהגו"⁹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו" (ראה השלמה בשוה"ג), לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל ירושלים (ראה השלמה בשוה"ג עמוד הבא),

-
1) תהלים קלו, ד.	העולם כו'.
2) נדה לא, א.	6) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.
3) מיכה ז, טו.	7) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.
4) ראה גם ס' השיחות הת"שנ ח"א ע' 152 ואילך.	8) יל"ש ישעי' רמז תצט.
5) ראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א: ויתקן את	9) תהלים ב, א.

השלמה לענין דנסים ונפלאות, ולאיך, "רגשו גוים גר" (בלתי מוגה):
ולעזיר, שענינים אלה (ב' הקצוות) ידועים ומפורסמים לכל ע"ז שכותבים על זה בעיתונים וכו', ואעפ"כ,

כשקוראים בעיתונים שתיכף ומיד בא משיח... - אמרים שוהי נבואה... גוומה... "אן איינרעדעניש"... וכיו"ב בשאר פירושים ופשטים; משא"כ כשקוראים בעיתונים ש"רגשו גוים" - ה"ז מתקבל ברצינות ובחומרה.

עיר הבירה של ארץ ישראל, "קרית חנה דוד"¹⁰ – בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו . . נתנה לנו".

[ולמרבחה הפלא – היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני"].

הענין ד"רגשו גוים" גופא הוא מסימני הגאולה

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) – ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק"¹¹, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"¹², ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא מסימני הגאולה, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו¹¹ את הענין על מלך המשיח".

ויה"ר והוא העיקר – שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שאז יהי' שלימות הענין ד"עולם חדש", "נייחא לעליונים ונייחא לתחתונים"¹³, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי"¹⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁵.

(משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמח"ת ה'תנש"א – מוגה*)

13) ב"ד פ"ל, ה.

14) בדוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח (ראה המשך וככה תרל"ז פצ"ה. ובכ"מ).

15) ישע"י יא, ט.

10) ישע"י כט, א.

11) מדרש תהלים ויל"ש עה"פ.

12) שם, ד.

מלמטה קאי על יהודי, וע"י החיבור שביניהם (וא"ו) נעשה אל"ף, אלוף של עולם (ההמשכה והגילוי דהקב"ה בעולם) – ועאכו"כ "יהודה" – שיש בו כל השם של יהודי, ועד"ז ירושלים, ע"ש יראה וע"ש שלם (שלימות היראה), שענין זה שייך לישראל דוקא.]

(* מלבד כמה הוספות מההשלמות לשיחה זו שהובאו בשולי הגליון והם מ"הנחה – בלתי מוגה, וסומנו בכתב קטן ושובה.

השלמה לענין עזה שומרון ויהודה (כולל ירושלים) (בלתי מוגה):

ולפלא – שמחברים שלשתם ביחד, בתיבה אחת (יש"ע), ובאופן שהתחלתה באות יו"ד (יהודה, ירושלים), שבוה מודגשת השייכות לישראל, כיון שיו"ד קאי על יהודי (א"א איד"),

– כמרומו גם בהציור דאות אל"ף, יו"ד למעלה ויו"ד מלמטה ווא"ו המתברר: יו"ד מלמעלה קאי על הקב"ה, ויו"ד

רגש פנימי, דרישה ותאווה גדולה ביותר, להקהיל יהודים

הנה, כאשר זוכים לקבלת כל הברכות, אזי המוח והלב פנויים, מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף – להיות מסורחם להפצת היהדות והחסידות, הפצת המעיינות, מתוך שמחה וטוב לבב, ובהצלחה רבה ומופלגה.

ובכלל זה – השליחות המיוחדת, של כאו"א מאתנו, ושל כל כלל ישראל, בשנה זו, שנת "הקהל" (כאמור) – **לחפש** הזדמנויות לפעול ב"הקהל", דהיינו שלא להתמין עד שיעוררוהו פעם אחר פעם, אלא כאו"א, האנשים הנשים והטף, צריך ללכת ולחפש בעצמו הזדמנויות לאסוף חברים (והנשים – חברות) שביכלתו להשפיע עליהם.

ולכל לראש – ע"י היותו דוגמא חי' לכל, למבוגרים ולקטני קטנים, מה הם חיים יהודיים, וכמו"כ השפעה בדיבור. ובודאי יצליח, שהרי "דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב"¹ ופועלים פעולתם, ובפרט שגם כל הנמצאים בסביבתו עושים כן ואף הם פועלים בכיוון זה. ובפרטיות יותר:

כל אדם, יהי' מי שיהי' הוא בעל השפעה על מספר מסויים של אנשים או ילדים וביכלתו לפעול עליהם שיוסיפו יותר בכל עניני יהדות (וכאמור - התחלת ההשפעה היא שיהי' דוגמא חי').

ובודאי יצליח בזה בהצלחה רבה ומופלגה, הרבה יותר מן המשוער (כפי שדובר בארוכה בהתוועדויות שלפנ"ז)².

ו"המעשה הוא העיקר"³:

עתה, כאשר כאו"א חוזר למקומו, בא הזמן למעשה **בפועל**, שהרי כאו"א נוסע לעירו, לשכונתו ולחוג שלו, ששם הוא בעל השפעה וממילא מוטלת עליו החובה לעסוק בזה **בפועל**.

ולהוסיף דהפעולה בזה לא צריכה להיות, חי", מפני שמישהו מכריח לעשות, אדרבה – הוא עצמו מרגיש ברגש פנימי, דרישה ותאווה גדולה ביותר, להקהיל יהודים לעניני יהדות, לעשות טובה ליהודי ולהשפיע (ע"י היותו דוגמא חי') על עוד יהודים, החל מביתו ומשפחתו ועד לכל השכונה, ולשאר השכונות והערים עד לכל המדינות.

ועד אשר פעולות אלו יביאו לידי כך שבמהרה בימינו ממש יסיים הקב"ה את ה"הקהל" שלו ויקויים, בפועל ממש, "ואתם תלוקטו לאחד אחד"⁴, היינו שהקב"ה לוקח את כאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף, וקטני קטנים בכלל, בידו, ומוביל את כולם ביחד, לקראת הגאולה, כך שכל ישראל נפגשים בדרך, שהרי כולם הולכים בכיוון אחד ומתקרבים לגאולה,

(1) ס' הישר לר"ת שי"ג. הובא בשל"ה סט, א.

(2) שיחת י"ג תשרי ס"ב ואילך. ש"פ בראשית (ב) (4) ישע"י כז, יב.

המשך לשמח"ת סכ"ה. ועוד.

(3) אבות פ"א מ"ז.

ובהמשך לזה, ממחר הקב"ה, "אחישנה" ב"אחישנה"⁵ גופא, ומזרז את שלימות הקיום ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד".

והתחלת הזריות היא ע"ז שנותן בכאו"א מישראל, ובכלל ישראל, חיות בעבודתם ב"הקהל", וזריות זו (באופן ד"אחישנה" שב"אחישנה") ממחרת עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובקרוב ממש נפגשים כולם בארץ הקודש, "ארץ אשר ג' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁶, ושם גופא – בירושלים עיה"ק "קרית מלך רב"⁷, ושם גופא – כולם ביחד – בהר הקודש, הר הבית, ובביהמ"ק – "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁸.

ושם מתגלה הקב"ה בגילוי פנימי יותר ובהוספה "באור פני מלך חיים"⁹, מלבד לוחות הברית וארון הקודש – בקודש הקדשים.

וכל זה – כאמור – במהרה בימינו ממש, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"¹⁰.
(משיחת כ"ו תשרי, ביחידות לארוז'ים, ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

(8) בשלח טו, יז.	(5) ראה סנהדרין צח, א.
(9) משלי טז, טו.	(6) עקב יא, יב.
(10) מכלילתא ופרש"י בא יב, מא.	(7) תהלים מח, ג.

ההתעסקות בענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף", זוהי התחלת הפעולה ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"!

והעיקר – שתיכף ומיד זוכים ל"יראה אל אלקים בציון" כפשוטו ממש, בביהמ"ק השלישי, "בבוא כל ישראל ליראות את פני ה' אלקיך", "פנים בפנים", כאשר "קהל גדול ישובו הנה".

ובפרט ע"י ההתעסקות בענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף", שזוהי התחלת הפעולה ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", אלא שצריכים להמתין עוד רגע אחד, או חצי רגע בלבד, לשלימות הפעולה ד"ואתם תלוקטו ג'", ע"י הקב"ה ומשיח צדקנו.
(משיחת ש"פ בראשית (המשך לשמח"ת) ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

בכוחו של איש פשוט לעורר אתעדל"ת בנשיא הדור

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. הרי רוצים לקשר כל ענין עם הגאולה [.], ובכן מצינו סיפור שאירע עם הצמח צדק ואדמו"ר המהר"ש בנוגע לענין הגאולה:

אדמו"ר המהר"ש¹ נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"קץ" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח²)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלוקוטי-תורה (שזהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח **כפשוטו**³!

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר ה' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלוקו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

ב. מדוע מספרים לנו מעשה זה?

בכדי ללמד כאו"א, שבכדי לעורר אתערותא דלתתא הנ"ל אצל הנשיא בפועל (הצ"צ), אין זקוקים בשביל זה לנשיא בכח דוקא (הרבי מהר"ש), אלא כאו"א, אפילו איש פשוט ביותר, יכול וצריך לעורר אתערותא דלתתא שתפעול ענין למעלה.

ג. נשאלת השאלה הידועה: היכן זה מובא בנגלה?

המענה הוא בפשטות – בענין התפלה: ישנה מצות עשה בתורה³ שכאשר ליהודי ישנם צרכים בבני חיי ומזוני וכיו"ב, עליו להתפלל ולבקש זאת מהקב"ה בדיבור.

ולכאורה, למעלה הרי הכל גלוי וידוע, עאכו"כ צרכיו של כל יהודי, ועאכו"כ צרכיו של איש פשוט שיש לו אמונה פשוטה ושלימה בהקב"ה ופשיטותו קשורה עם פשיטות העצמות⁴ – ומדוע א"כ צריכים שהוא יאמר זאת בתפלתו **בדיבור** דוקא?

והביאור בזה: הקב"ה חפץ באתעדל"ת שתבוא מצד המטה, ודוקא בדיבור. ואע"פ שעיקר התפלה היא בלב⁵, אעפ"כ זה צריך לבוא גם בדיבור, ודוקא זה מעורר את ההמשכה מלמעלה.

וזהו כל ענין התפלה, שכל מה שיהודי צריך, כולל הענינים הכי עיקריים, שאלו הם עיקר הבקשות שבתפלת העמידה, עליו להמשיכם מלמעלה ע"י הדיבור שלו.

ד. [.] ויה"ר שע"י הדיבור הראוי של בני ישראל, שהם מביעים זאת בגלוי – יתגלה

למטה מעשרה טפחים".

(1) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. ח"י"ח ס"ע 490 ואילך.

(3) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב. ועוד.

(2) ראה גם סה"ש תורת שלום ע' 237. אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה.

(4) לקו"ד ח"ג תצא, ב. ח"ד תקעח, ב. ועוד.

(2*) וראה לקו"ש שם: "מען דארף האבן משיחין"

(5) ראה תענית ב, סע"ב.

דיבורו של הקב"ה בכל העולם, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"⁶, שאע"פ שזה שייך להקב"ה, בכ"ז נהי' יהודי שותף להקב"ה במעשה בראשית (כמ"ש בגמרא⁷ בנוגע להאומר ויכולו ביום השבת), במילא הוא נהי' שותף גם בהענין דגילוי דיבורו של הקב"ה במעשה בראשית - עי"ז שדיבורו של האדם הוא כראוי, הרי זה נהי' כלי ל"ונגלה גו' כי פי ה' דיבר".

ובפשטות, שכאשר בני ישראל צועקים בדיבור "ווי וואנט משיח נאו", והקב"ה הרי בודאי חפץ בכך, אזי "מי מעכב"?! - "שאור שבעיסה"⁸! אבל ביום השבת מתבטלים הרי כל המנגדים כו' (כמו שאומרים ב"כגוונא"), במילא אפשר אז לפעול שיהי' "משיח נאו"!

- "וארו עם ענני שמיא"⁹ לארץ הקודש, ושמה גופא בבית המקדש, ותיכף ומיד ממש, כך שבר"ח חשון יקריבו את הקרבנות דראש חודש כמצות רצונך¹⁰ בביהמ"ק השלישי, וכאשר משיח בא "נאו", היום, יהיו גם הד' ימי ביקור¹¹ (עכ"פ עד יום ב' דר"ח חשון), בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(9) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(6) ישעי' מ, ה.

(10) כלשון תפלת מוסף. וראה תו"ח ויחי צה, א ואילך. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך.

(7) שבת קיט, ב. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רסח.

(8) ברכות יז, רע"א.

(11) ראה רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א ה"ט.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

התשובה היחידה שמתביישים לענות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בתחילת פירושו על התורה¹ (שזו ההתחלה של כל הענינים), מביא רש"י את המדרש² שאומר אשר יגיע זמן שאומות-העולם יטענו שארץ ישראל שייכת להם.

ומן הקל אל הכבד: בתחילה אומרים שחלק פלוני מארץ ישראל שייך להם, ולבסוף אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם.

ואומרים שטענתם אינה נגד היושר, חס-ושלום, אלא אדרבה - בכך מתבטא הצדק והיושר: מכיון שאסור לעשות שום עוולה ואסור לגזול, אם-כן - טוענים הם - "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים"³ [שהשבעה גוים הם כללות השבעים אומות]!

דהיינו, לטענתם אינם רוצים לקחת משהו או לעשות עוולה, אלא אדרבה - הם אנשים צדיקים, רודפי שלום ורוצים דוקא שלום, והיות ששלום קשור בכך שלא עושים שום עוולה לאדם שני, במילא, טוענים כלפי בני ישראל "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים".

ב. אומר רש"י לתינוק "בן חמש למקרא"⁴ - אם יטענו טענה כזו, צריך לענות להם: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"³!

- זוהי התשובה של "תורת אמת": אם רוצים להציל את פלוני מענין של היפך קיומו, צריכים לדאוג שלא ילך נגד רצון הבורא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - לבני-ישראל עם קרובו, באופן של "נחלת עולם".

וכאשר יהודים מתחילים לטעון דמכיון שיש לנהוג על-פי צדק ואסור לעשות שום עוולה, איך אפשר לומר שלא ימסרו 'אף שעל' - צריכים לדעת שבטענה זו הולכים נגד "תורת אמת" שנקראת "תורת חיים" - הוראה בחיים⁵, ומורה כיצד יש להתנהג בחיי היום-יום, עאכו"כ בענין הנוגע לרבים.

ואם רוצים להבטיח שלצד שכנגד לא יהיו ענינים מאוד בלתי רצויים - צריכים למנוע מהם ללכת נגד רצון ה', שהוא ברא "את השמים ואת הארץ"¹.

ג. כיצד ניתן להצליח לפעול שהמענה יתקבל אצל הגוי - הרי זה דוקא כשיאמרו לו את האמת ומפני האמת כולם מתבטלים, אבל כשמתחילים לענות לו דברים אחרים - כיון שהם אינם אמת ואין בהם את הענין של "אמת מארץ תצמח"⁶, הוא אינו מתבטל בפניהם.

(4) אבות פ"ה מכ"ב.

(5) רד"ק לתהלים יט, ח. זח"ב נג, ב. ועוד.

(6) תהלים פה,

(1) בראשית א, א.

(2) ב"ד פ"א, ב.

(3) פרש"י בראשית שם.

ולכן יש לומר להם את המענה שרש"י כבר אמר לפני כמה מאות שנים בשם "רבי יצחק" על-מנת שיפרסמו מענה זה, עד כדי-כך שרש"י פירסם זאת בזמנו בשעה שהיו גזירות הכי גדולות – רחמנא-ליצלן – נגד עם ישראל, ורש"י ידע מהו אינו-יהודי, והראה כיצד אפשר ליישב דעתו של גוי בטענה על-פי תורה,

– רש"י הרי חי בזמנם של מסעות [הצלב] וכו', שאז נעשו ליהודים כל הענינים בדוגמת מה שאירע בדורנו זה בגרמניה, היל-לא-תהי' (והרי גם מסעות אלו היו בגרמני' ובמדינות הסמוכות לה, צרפת וכו') – ובכל זאת אומר רש"י לילד "בן חמש למקרא": מאחר שיש לך עסק עם גוים, כאשר יאמר לך גוי "לסטים אתם" – כבשתם שטח אדמה מה'קוזק הנגזל' – תענה לו (לא אתם ענינים, אלא) את המענה שנכתב בתורה: "כח⁷ מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", כפי שרש"י מביא בתחילת פירושו על התורה¹.

[ופירושו הרי נתקבל בכל תפוצות ישראל, ורש"י מקובל כראש הפשטנים, עד כפי שהראב"ע מכנה אותו בשם "פרשנדתא"⁸ – שפירש את דת ישראל. עד שיטתו פס"ד ברור בשו"ע⁹ בנוגע לשנים מקרא ואחד תרגום שאפשר לצאת ידי-חובת תרגום בפירוש רש"י, עאכ"כ כפי שהשל"ה אומר¹⁰ על פירוש רש"י שישנם בו "נפלאות", וכפי שנשיא דורנו מסר לנו את האימרה של אדה"ז¹¹ שפירוש רש"י על התורה הוא "יינה של תורה"]

– מביא רש"י בפירושו את המענה שיש לומר לטענת הגוי, ואומר ל"בן חמש למקרא" שזה שייך אליו לא רק בהמצאו בתלמוד תורה, בביתו או בין היהודים ברחוב, אלא מענה זה עליו לדעת כדי לענות לכל **אומות-העולם** שישאלו אותו.

ומכיון ש"תורת אמת" אומרת לענות מענה זה, הרי דבר ברור הוא שסוף-כל-סוף זה יצליח.

ד. וכמדובר כמה פעמים, כבר נתנו את כל התשובות השונות והמשונות שרק יכולים להיות, מלבד תשובה אחת ויחידה הכתובה בתורה שכבר נדפסה לפני מאות שנים וכמה דורות לפני הדפסתה כבר היתה בכתב, ואותה יודע כל אחד אפי' ילד בן חמש, ואפילו אחד שלא למד בישיבה או ב"כולל" אלא רק הלך לתלמוד תורה – מיד אמרו לו את המענה שעליו לענות (לטענת) הגוי.

ולמרות זאת – זו התשובה היחידה שמתביישים לענות!!

ועד כדי-כך כפול ומכופל חושך הגלות, שבאים המבולבלים וטוענים שהדיבורים על מסירת שטחים מארץ ישראל לגוים הם דרך הצדק והישר, וזו הדרך שתביא לשלום – בה-בשעה שהקב"ה אמר שעל-ידי-זה עושים את הגוי לגזלן, כי רק כאשר היהודים מחזיקים בארץ ישראל מקיים הגוי את רצון הבורא ש"נטלה מהם ונתנה לנו", ואעפ"כ מתעקשים לעשות את הגוי לגזלן, שיחזיק בדבר שאינו שלו!

(קטעים משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח – בלתי מוגה)

(10) במס' שבועות שלו (קפא, א).

(11) "היום יום" ע' כד.

(7) תהלים קיא, ו.

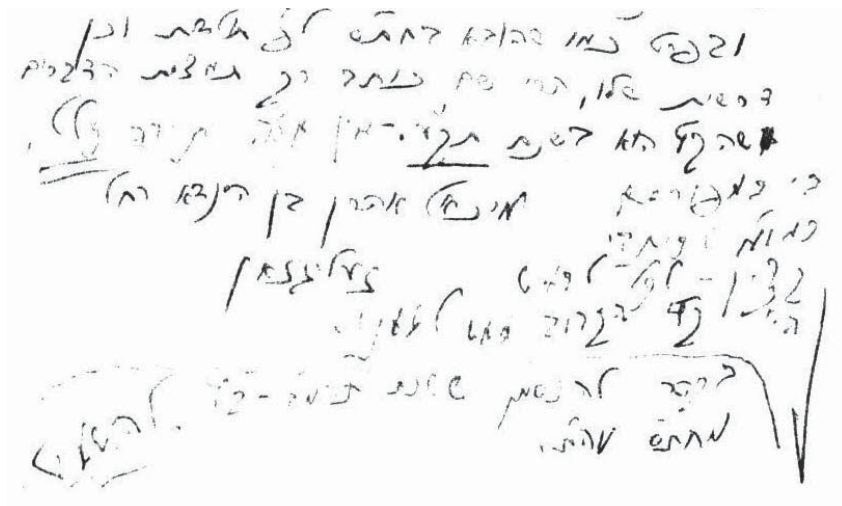
(8) שה"ג להחיד"א מע' ש' אות לה.

(9) אדה"ז סרפ"ה ס"ב.

הקץ שנאמר על תשמ"ב

בהמשך לצילום שהבאנו בגליון הקודם מהוספת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א בכתי"ק לשלשלת היחס במבוא לספר "היום יום", הננו מביאים בזה צילום נוסף ממענה הרבי לעורכי המבוא אודות הערה 3 שהופיעה בצילום שהבאנו בגליון הקודם אך נשמטה לבסוף מהספר הנדפס

פענוח השאלה והתשובה (הכתי"ק בא בהדגשה):

ובפרט כמו שהובא בחת"ס לפ' תולדות וכן דרשות שלו, הרי שם כותב רק תמצית הדברים שהקץ הוא בשנת תק"מ.

ע"כ כתב כ"ק אד"ש מה"מ: אין מזה סתירה כלל.

כי כמפורסם כאו"א מכותבי קצין - לכל לראש ה' קץ הקרוב ממש לזמנו.

אח"כ הקיף כ"ק אד"ש מה"מ התיבות: בקשר להנסמן ששנת תשמ"ב - קץ מחת"ס עה"ת, וכתב: להשמיט.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הרה"ת ר' **מרדכי אברהם הכהן שיחי**'

וזוגתו מרת **רבקה לאה תחל'**

כ"ץ

לרגל יום השנה לנישואיהם,

בדר"ח מ"ח,

שנת "ביאת המשיח", שנת "ופרצת", שנת הקהל

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' **אפרים יונה** ב"ר **אורי אהרן יואל זיל זיסק**

ולע"נ מרת **חי' רחל** בת ר' **פנחס זליג זיל**

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי הירש** ע"ה ולע"נ ר' **פנחס זליג** ב"ר **יצחק** ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די